

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

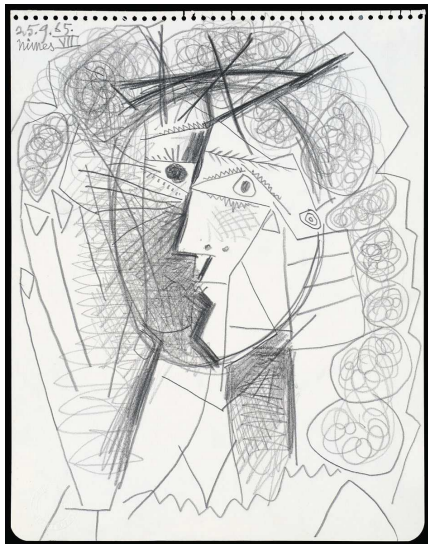
Číslo 4/2016

Duben 2016

Kdo si vezme syna?

Jeden bohatý člověk se svým synem sbírali vzácná umělecká díla. Ve své sbírce měli hodně věcí od Picassa po Rafaela. Často spolu sedali a obdivovali je. Když vypukla vietnamská válka, syn narukoval. Byl velmi statečný a padl v bitvě, když zachraňoval jiného vojáka. Otec pro svého jediného syna velmi truchlil.

Asi po měsíci, krátce před Vánoci někdo zaklepal na dveře. Stál tam mladý muž s velkým balíkem. Řekl: „Pane, vy mne neznáte, ale já jsem ten voják, za kterého váš syn položil život. Ten den zachránil hodně lidí, a když nesl do bezpečí mne, trefila ho kulka přímo do srdce a zabila ho okamžitě. Často vyprávěl o vás a o vaší lásce k umění.“

Mladý muž mu podal balík. „Vím, že to není nic moc. Nejsem žádný velký umělec, ale myslím, že váš syn by si přál, abyste to měl.“

Otec rozbalil balík. Byl to portrét jeho syna namalovaný mladým mužem. Zůstal v úžasu nad tím, jak ten voják vystihl na obraze osobnost jeho syna. Otec byl tak pohnut, že se mu oči zalily slzami.

Děkoval mladému muži a nabízel, že mu za obraz zaplatí. „Ó ne, pane, nikdy nesplatím to, co pro mne váš syn udělal. To je dárek.“

Otec si portrét pověsil na čestné místo. Kdykoli k němu přišli návštěvníci, ukázal jim portrét svého syna dřív, než ostatní velká díla, která měl ve sbírce. O několik měsíců později zemřel.

O jeho díla se konala velká dražba. Sešlo se mnoho vlivných lidí dychtivých ta vynikající díla vidět a vzrušených představou, že by mohli nějaké získat.

Na pódiu spočíval synův portrét. Licitátor uhodil kladívkem.

„Začneme nabídkou obrazem jeho syna. Kolik nabídnete za tento obraz?“

Bylo ticho. Potom se ozvalo: „Chceme vidět ty slavné obrazy. Tento dejte pryč!“

Ale licitátor trval na svém: „Nabídne někdo za tento obraz? Kdo začne? 100, 200 dolarů?“ Jiný hlas křičel rozčileně: „Kvůli tomu jsme sem nepřišli. Chceme vidět Van Goghy a Rembranty. Pokračujte se skutečnými nabídkami!“

Ale licitátor pokračoval: „Syn! Syn! Kdo má zájem o syna?“

Nakonec se zezadu ozval hlas. Byl to dlouholetý zahradník majitele a jeho syna: „Dám za ten obraz 10 dolarů.“ Byl chudý a to bylo vše, co mohl nabídnout.

„Nabídka je 10 dolarů, nabízí někdo 20? Obecenstvo se začalo zlobit. O synův obraz nestáli. Chtěli hodnotně investovat.

Licitátor klepal kladívkem: „10 dolarů poprvé, podruhé, prodáno za 10 dolarů!“

Muž ve druhé řadě zavolal: „Tak teď začněte se sbírkou!“

Licitátor odložil kladívko: „Lituji, ale dražba skončila.“

„Co je s obrazy?“

„Je mi líto, ale když jsem byl pověřen, abych vedl tuto dražbu, byl jsem seznámen s tajnou podmínkou. Tuto podmínku jsem nesměl prozradit až do této chvíle. Dražen je pouze obraz syna. Kdo ten obraz koupí, zdědí celý majetek včetně obrazů. Člověk, který si vezme syna, dostane vše!“

Bůh dal před 2000 lety svého Syna, aby zemřel krutě na kříži. Podobně jako licitátorovo, i Jeho poselství zní: „Syn, syn, kdo přijme syna?“ Vidíte, že kdo přijme Syna, obdrží všechno.

Evangelijní text o učednících na cestě do Emauz známe opravdu dobře. Při večerní mši sv. na Velikonoce si ho opět připomínáme a vydáváme se na cestu s těmi, kteří na sklonku prvního dne v týdnu setkali Ježíše na cestě.

MŠE NA CESTĚ NAŠEHO ŽIVOTA

Musím se přiznat, že v textu je jedna věta, která mě zaráží. Ježíš říká svým učedníkům pro něj typickým přímým způsobem: "Jak jste nechápaví a je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!" Tuto výtku slyším i já, a i vy. Jsme těžkopádní srdcem, nechápaví, neschopní číst mezi řádky?

Bratři a sestry, spatřili jste, že text o emauzských učednících zvláštním způsobem reprezentuje strukturu mše?

Učedníci vyšli z domu a jdou spolu. V mysli si nesou své starosti a bolesti, možná svou zklamanou naději. Vydávají se na cestu v první den týdne.

Totéž děláme i my - každou neděli, v první den týdne se vydáváme na cestu do chrámu s našimi radostmi a bolestmi, se vším, čím jsme. Odcházíme z domu a nejsme sami. Společenství, řecky *εκκλησια*, které vytváří Církev, se shromažďuje.

Cestou Ježíš vysvětluje učedníkům Písmo. Začíná Starým zákonem, od Mojžíše a všech Proroků. A vysvětluje. Jinými slovy, káže jim! Jaké měli učedníci štěstí, že Slovo samo jim dávalo odborný výklad!

My děláme úplně to samé: první část mše se skládá z toho, co nazýváme Bohoslužba slova. Obvykle si vyslechneme text ze Starého zákona, pak Žalm, za kterým následuje text z Nového zákona. Pravdou je, že dnes jsme místo Starého zákona četli pasáž ze Skutků apoštolů. Velikonoční čas si to vyžaduje! Ale nynější první čtení nám připomnělo, že "v Ježíši vydali svědectví všichni proroci." Pak následuje vysvětlení, homilie. A já jsem prvním, kdo lituje, že to není Ježíš, kdo nám ji přečte!

Pak se Ježíš a učedníci jdou podělit o jídlo. Kristus vezme chléb, požehná ho, láme a dává. Jak je důležité zmínění jídla v Ježíšově životě! I Petr nám jasně připomíná: "Jedli jsme a pili s ním poté, co vstal z mrtvých."

A tady je druhá velká část mše! Nepotřebujeme velké proslovy, abychom pochopili, že toto jídlo v Emauzích je Eucharistie! Ježíš zmizel před lidskýma očima, ale nadále je přítomen pod způsobou chleba a vína. Kolem sebe tak často slyšíme: "Jsem věřící, ale ne praktikující." Jak přesvědčivý výraz nedostatku víry. Pokud bych byl skutečně věřící, tak bych běžel každou neděli přijmout Tělo svého Pána!

Slyšeli jsme to: učedníci nezůstanou v Emauzích. Seberou se a vydají na cestu do Jeruzaléma. A budou vyprávět o tom, co zažili. Svým způsobem je vlastní zkušenost posílá na misi. Jsou uchovávateli pokladu, který si nemohou nechat pro sebe. Je třeba, aby mluvili. Jedním slovem, jsou pověřeni misí.

Není náhoda, že slova mise a mše mají stejný kořen v latinském slově, které znamená poslání. Neboť zaprvé, náhoda neexistuje. Za druhé, jsme opravdu poslání. Mše se nekončí, když překročíme práh tohoto kostela. Je to silnější než my.

Nejstarší z nás si ještě vzpomínají na konec mše, který v latině říkal: *Ite, missa est*. Možná to byl konec mše. Možná ale také začátek mise!

Dnešní vyprávění o emauzských učednících není pouze příběhem z minulosti. Je to základní prvek našeho křesťanského života. Co děláme v tomto přítomném okamžiku, pokud nejsme shromáždění ve Zmrtvýchvstalém? Zve nás poslechnout si Písmo a účastnit se svátosti jeho Těla a Krve.

Nebud' me nechápvatí!

Emauzy jsou mší na cestě našeho života.

Mše je cestou Života v srdci našeho života.

*(fr. Louis-Marie Ariño-Durand OP
generální promotor pro růženec)*

Dobrý pastýř, ale...

4. neděle velikonoční - Neděle dobrého pastýře je i nedělí dobrých laiků. Bez nich by nebyly dobří kněží.

Jistý francouzský katechetický časopis vtipným způsobem komentuje situaci dnešního kněze. Na naši realitu by se dal text parafrázovat takto:

Pokud kněz mluví jako teolog, věřící se stěžují, že mu nikdo nerozumí. Pokud mluví jednoduše, asi mu chybí inteligence.

Pokud se věnuje sociálním problémům, kritizují ho, že podporuje lenivce. Pokud se setkává s bohatými, jistě si ho koupili.

Pokud se vyjadřuje k politickým otázkám, vnucuje lidem své názory. Pokud se nevyjadřuje k politice, kryje nemorálnosti.

Pokud křtí a sezdává každého, zneužívá svátosti. Pokud je náročný na věřící, chová se jako diktátor.

Pokud mluví o vlasti, je nacionalista. Pokud nemluví, je vytlačen.

Pokud věří všem mariánským zázrakům, je zženštilý. Pokud nevěří všem mariánským zázrakům, nemá rád Pannu Marii.

Pokud podporuje farní společenství, nemá rád všechny. Pokud nepodporuje společenství, ničí charisma věřících.

Pokud moralizuje, patří do minulosti. Pokud nemoralizuje, je liberál.

Pokud spolupracuje s farní radou, dává se vodit za nos. Pokud s ní nespolečuje, je individualista.

Pokud je mladý, nemá zkušenosti. Pokud je starý, měl by jít do důchodu.

Už během bohosloveckých studií nás představení vedli k tomu, abychom se modlili za věřící, ke kterým budeme jednou posláni. Pro každého kněze je to jedinečná chvíle, kdy mu biskup oznámí jeho první působíště. Během knězova působení je několik takových oznámení. Kněz tak má možnost seznámit se s tisíci věřících, kteří se výjimečným způsobem stávají součástí jeho života. Bez nich by jeho služba neměla naplnění a smysl. O mnoha může říci, že byli

požehnáním pro jeho pastorační a ani si snad neumí představit, jaké by to bylo bez nich. Bez jejich modliteb, pomoci, povzbuzení, spolupráce. Celý život je nosí ve svém srdci a myslí na ně v modlitbách. Často i věřící dlouhá léta vzpomínají na dobrého kněze, který působil v jejich farnosti.

Zajisté, v minulosti nebylo a ani dnes není vše idylické. Rozdíl je v tom, že v minulosti měli věřící větší úctu ke kněžskému úřadu. Jelikož byl kněz, respektovali ho i s jeho chybami. Když dnes poslouchám vyjádření našich laiků, pokládám téměř za zázrak, když někdo řekne, že mají dobrého kněze. Pokud řeknou, že je dobrý, tak většinou doplní "ale"... A začnou vyjmenovávat chyby, kterých se dopouští.

Vím, že v dnešním světě knězi nestačí nosit kněžské oblečení. Musí být i svědkem svého povolání. Dynamická spolupráce kněží a laiků přináší lepší poznání jedněch i druhých. Na kněžské službě je nejkrásnější, ale také nejtěžší, že kněz zná lidi, a přesto je má rád. Ale mělo by to platit i opačně, že věřící znají kněze, a přece ho mají rádi.

Kritika biskupů a kněží

Kritika biskupů a kněží patří k dnešní komunikační výbavě vzdělaných a aktivních laiků i nepraktikujících katolíků. Říká se, že kritika posouvá věci dopředu. Ale může působit i destruktivně. Některé kritické připomínky laiků přinesly ovoce, jiné způsobily bolest a chaos.

Kněz má sloužit Božímu lidu vyučováním, slavením svátostí a pastorační správou celé farnosti. Učování je ztíženo tím, že mnozí věřící jsou pod vlivem novodobého pohanství a nechtějí moc poslouchat o jednom Bohu a jedné pravdě. Rádi by však diskutovali, protože mají na všechno svůj názor. Mít svůj názor se pokládá za vrchol svobody a vlastní identity. Biskupové a kněží říkají toto, ale já říkám toto... Ježíš nám však nezanechal své názory.

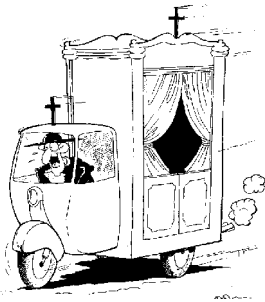

Expertí - amatéři

Dnes je populární být expertem - amatérem. A právě náboženské otázky mnohé přitahují. Vyjadřují se jako kompetentní, kteří všemu rozumí. Od teologicky vzdělaného kněze se nedají poučit a vidí v něm konkurenta, se

kterým je třeba bojovat. Kněz tedy není vnímán jako kompetentní autorita, která má odpovědnost před Bohem a Církví, ale jako partner diskuse, který musí respektovat všechny názory, i bludy. I kněží si musí uvědomit, že mnozí laici jsou skutečně vzdělaní a milují Církev. Projevuje se to především tak, že nemají potřebu stále o tom vyprávět.

Vysluhování svátostí je pro kněze radostná služba, ale nejednou i břemeno.

Jsou i takoví příjemci svátostí nebo jejich rodiny, kteří vidí ve křtu, biřmování a v sňatku módní, filmovou a kulinářskou show. Kněze by nejraději vnímali jako zaměstnance nějaké agentury, který obdrží pokyny a podle nich se má zařídit.

Kněz potřebuje pomoc od svých věřících při mnoha hospodářských a finančních aktivitách. Za většinou projektů v našich farnostech stojí obětaví a erudovaní věřící. Největším požehnáním jsou tehdy, když chtějí farnosti pomáhat a ne dělat kariéru, která se jim nepovedla v jiném sektoru.

Na Neděli Dobrého pastýře, Ježíše, děkuji za dobré pastýře kněze. Tato neděle je však i nedělí dobrých laiků. Bez nich by nebyli dobří kněží. Jaký jsem tedy kněz? A jaký laik?

(podle KN)

Svátky, slavnosti a jubilea v Bibli

Boží lid Izrael slavil od nepaměti během každého roku tři hlavní poutní svátky, na které byl v době centralizace liturgického kultu na jeruzalémský chrám povinen se dostavit každý dospělý izraelský muž. Byly jimi velikonoce, letnice a svátek stánků. Všechny tři slavnosti byly časově umístěny do důležitých zlomů vegetativního cyklu dozrávání zemědělských plodin, nebo v případě velikonoce do období vrhu jehňat a kůzlat. Z toho lze usuzovat, že svátky byly původně oslavou plodnosti stád a polí, která byla vždy chápána jako veliké nadpřirozené tajemství obdarování lidí k tomu, aby mohli zachovávat a rozmnožovat svůj život. Izraelité tyto zprvu ryze zemědělské svátky přeznačili posvátným charakterem klíčových okamžiků svých dějin, jež vždy chápali jako hlavní pramen poznání zjevujícího se pravého a živého Boha.

Velikonoce tak dostaly hlubší význam vysvobození z egyptského otroctví, letnice byly poměrně velice pozdně přeznačeny na den vydání Zákona na Sinaji a svátek stánků připomínal izraelské putování pouští za svobodou a domovem v Zaslíbené zemi.

Tyto nejvýznamnější liturgické slavnosti však byly prostoupeny periodicky se opakujícími dny a roky odpočinku, jež v řádu sedmidení či sedmiletí zvaly člověka k posvátnému odpočinku ve společenství samotného Stvořitele. Sem patří starozákonní sobota či novozákonní neděle, rok odpočinutí či jubilejní rok.

Velikonoce - Pascha

Prastarý pastevecký svátek, který zajišťoval ochranu před stepními démony nemoci, neplodnosti a smrti, byl v izraelské době přeznačen událostí

velikonoční noci v Egyptě, bezprostředně před izraelským exodem. Anděl Zhoubce, poslaný od Hospodina, prochází egyptskou zemí a hubí všechny prvorozené chlapce v rodinách a prvorozené samce ve stádech dobytka. Jen Izraelité, kterým je zjeven spásný, život zachraňující rituál, jsou od smrtonosného meče Zhoubce

uchráněni. Onen rituál spočívá v porážce ročního beránka pro každou domácnost, přičemž krev obětovaného zvířete je nanesena jako ochranné znamení na veřeje izraelských příbytků. Hospodinův anděl Zhoubce nesmí vejít ve znamení smrti do dveří, na nichž spatří krev obětovaného beránka. Duchovní myšlenka zástupného trestu či zástupně prolité krve byla později Ježíšem pozvednuta do všezahrnující roviny Boží spásy pro celé lidstvo. Nový Zákon krásně zdůrazňuje tyto paralely mezi obětovaným beránkem staré smlouvy a Ježíšem Kristem, na kříži prolévajícím vlastní krev jako potvrzení nové smlouvy mezi Bohem a jeho lidem.

Letnice - svátek týdnů - žní

Původně též zemědělský svátek pšeničných dožínků byl později chápán jako slavnost připomínající darování Zákona izraelskému lidu na hoře Sinaji. V Exodu totiž čteme, že třetího měsíce po vyjití Izraelitů z Egypta dorazí lid k Boží hoře Sinaji, na které Hospodin předává Mojžíšovi, a tím celému svému lidu, posvátný Zákon spojující člověka a společnost s žehnajícím Bohem. První křesťanské letnice se udály právě v rámci tohoto svátku, kdy Duch Svátý, seslaný zmrtvýchvstalým a oslaveným Kristem, vtiskuje do srdcí lidí Nový Zákon, nesený láskou, smířením a poznáním Boha.

Slavnost stánků - vinobraní

Poslední ze tří hlavních ročních slavností je veselá, často až rozpustilá oslava sklizně fiků a vinné révy. Byla provázána bohatým zpěvem, tancem a pitím opojného vína. Stánky stavěné z ratolestí palem a jiných ušlechtilých listnatých stromů sloužily původně jako provizorní příbytky pro slavící lid, neboť oslava trvala po celý týden a odehrávala se uprostřed vinic. Pro svoji těsnou spjatost s baalovským kultem plodnosti byl význam stánků přeznačen vzpomínkou na „bydlení ve stanech“ během izraelského putování pouští. Kromě toho vinná réva platila i v židovství za symbol stromu života, který je upomínkou na ráj a zároveň připomenutím mesiášské naděje, že jednou k tomuto Stromu, slibujícímu svým ovocem věčný život, Bůh opět otevře pro svůj lid přístup. Tento svátek časově spadal do podzimní rovnodennosti, kdy se v Kanaanu slavil začátek nového roku. Oslava Nového roku byla i pro Izrael velice důležitou připomínkou „Počátku“ stvoření a lidských dějin. Jako Stvořitel na počátku stvořil světlo a daroval životodárný živel - vodu, tak si to též v rámci slavnosti stánků Izraelité připomínali velkolepým osvětlením chrámového nádvoří a vyléváním vody z hlavního jeruzalémského pitného pramene k patě chrámového oltáře. Právě při tomto vyvrcholení svátku stánků, jak nám o tom referuje Jan, zvolá Ježíš uprostřed chrámového nádvoří: „Kdo má žízeň, ať přijde a pije! A z jeho nitra potečou proudy živé vody!“ Vstup člověka do nového roku byl posvěcen a provázen upomínkou na Boží dary

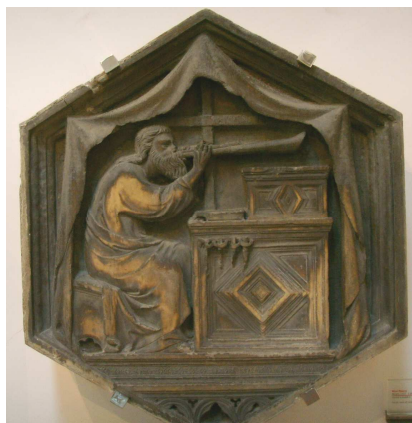
světla a nového života s jejich výmluvnými symboly ohně a vody. Křesťansky již tento svátek nebyl přeznačen, zůstal živý jen na půdě židovství.

Rok odpočínutí

Každý sedmý rok byl ustanoven jako rok „odpočínutí“, spojeného opět se slavením. Tento rok měli být propuštěni na svobodu všichni otroci izraelského původu, měly být odpuštěny veškeré dluhy a pole, vinice a sady měly po celý rok zůstat ležet ladem, přičemž to, co se přesto urodilo (u vinic a sadů toho jistě nebylo málo), se nesmělo sklízet a bylo poskytnuto pro obživu chudých, nemajetných, případně zvíře. Tak jako člověk je vybízen k tomu, aby každý sedmý den uvolňoval veškerá pouta nesvobody a odpočíval společně se svým Stvořitelem, tak každý sedmý rok byla k tomuto osvobození a odpočinku pozvána celá společnost a hlavně celá obydlená příroda. Byla to celoroční oslava osvobození, důvěry v Boha, který dává chléb „svým miláčkům ve spánku“ a všeobecného pokojného odpočívání. Samozřejmě, že se všeobecněji prosadila teprve poměrně pozdně (patrně až v době makabejské), nicméně už samotný předpis musel působit nezvykle osvobozujícím dojmem pro člověka žijícího v atmosféře monarchického, přísně hierarchického uspořádání starověké společnosti.

Jubilejní rok

Každý 50., případně 49. rok byl slaven jako „jubilejní“. Toto hebrejské slovo je odvozeno od „jubal“, což je beraní roh. Troubením na něj byl totiž vyhlášen Nový rok, tedy všeobecná velká slavnost. Jak již bylo řečeno výše, oslava Nového roku byla spojena s oslavou světla a života jako hlavních darů Hospodina pro člověka. Světla, které osvobozuje od temnot, a života, který vítězí nad smrtí. Nový rok každého sedmého roku byl vyhlášen jako rok odpočínutí se všemi výše zmíněnými privilegii, a každý 50. rok, tedy mocnina sedmiletí (7 krát 7) jako období všeobecné nápravy veškerých majetkových změn. Veškerý nemovitý majetek (půda a pozemky) musel být tento rok navrácen do rukou původního vlastníka, případně jeho právoplatného potomka či dědice, jinak platila pravidla

odpočinku jako při každém 7. roce. Vydáním nabytého majetku do původních rukou mezitím zchudlých, často svévolně ožebračených lidí, napravlal veškeré nesrovnalosti a nespravedlnosti ve společnosti. Že to byl svátek také lehko zneužitelný určitými spekulanty, je nabitelní. Nicméně ve většině případů působil opět nesmírně osvobozujícím a spravedlnost a rovnoprávnost obnovujícím impulzem pro celou společnost Božího lidu. To byl jistě důvod k radostnému a šťastnému slavení lidu, který se takto vědomě vracel pod plnější vládu Hospodinovy spravedlnosti a milosrdenství. (Nemusím snad podotýkat, že důsledné provádění těchto zákonitostí bylo v konkrétních izraelských dějinách zcela výjimečné.)

(podle Zdislavy)

Bůh naděje, radosti a lásky

Papež František v dubnu loňského roku zveřejnil bulu, kterou vyhlásil Mimořádný jubilejní rok věnovaný Božímu milosrdenství. Začal 8. prosince 2015 a skončí 20. listopadu 2016. Papež František v tomto dokumentu opakovaně zdůrazňoval, že milosrdenství je hlavní Boží rys, klíčový rozměr Ježíšovy služby a základ poslání Církve. „**Ježíš především říká, abychom nesoudili a neodsuzovali**“ a „**byli nástroji milosrdenství**“ (*Tvář milosrdenství* 14).

Skutky milosrdenství

Slovo "milosrdenství" může mít dva základní významy. Na jedné straně je

milosrdenství rozhodnutím projevovat slitování nebo soucit lidem v nouzi. Tato forma milosrdenství se projevuje skutky laskavosti, štědrosti a lásky. Takové milosrdenství projevil Samaritán muži, kterého zbili a nechali polomrtvého (Lk 10, 30 - 35).

Naše katolická tradice

hovoří o čtrnácti "skutcích milosrdenství", které ilustrují tento druh soucitu a solidarity - sedmi "tělesných" a sedmi "duchovních".

Ježíš během své veřejné služby konal tyto skutky milosrdenství. Pokládal je za základ činnosti, ke které ho Bůh povolal. Na samém počátku své služby navštívil synagogu ve svém rodném městě Nazaret, kde četl z knihy proroka, Izaiáše:

"Duch Páně je nade mnou, proto mne pomazal, abych hlásal evangelium chudým. Poslal mě oznámit zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, že budou vidět; svobodu uvězněným a ohlásit milostivé léto Páně" (Lk 4, 18-19). A potom všem řekl: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli" (4, 21).

Je to inspirující, že? Toto milosrdenství nabádalo Ježíše, aby uzdravil Bartimea ze slepoty, vzkřísil Jairovu dceru z mrtvých a věnoval se vyučování a kázání (Mk 10, 46 - 52; Lk 8, 40 - 56; Mk 6, 30 - 34). Takové milosrdenství bylo motivem pro všechno, co Ježíš říkal a dělal.

Milosrdenství a odpuštění

Druhý základní význam milosrdenství je rozhodnutí odpustit člověku, který je vinen. Je to milosrdenství ve formě odpuštění. Projevuje se tehdy, když někdo zanechá posuzování, přehlíží urážku a namísto trestu nebo pomsty nabídne provinilci pokoj. Takové milosrdenství "triumfuje nad soudem" a přistupuje k viníkovi ne podle toho, co si zaslouží, ale podle nesmírné Boží lásky (Jk 2, 13; Ž 103, 10).

Ježíš projevoval i takové milosrdenství. Odpustil ženě, kterou přistihli při cizoložství (Jan 8, 3 - 11). Odpustil Petrovi, který zapřel, že ho vůbec zná (Jan 21, 15 - 19). Odpustil Samaritánce, která se pětkrát rozvedla a žila s dalším mužem, který nebyl jejím manželem (Jan 4, 5 - 42). Odpustil i lidem, kteří ho zabili (Lk 23, 33 - 34)! Ježíš stále znovu a znovu potvrzoval výrok z Písma: "Milosrdenství chci, a ne oběť" (Mt 9, 13).

Ježíš nakonec prokázal milosrdenství, když se obětoval za nás na kříži. Tato jeho oběť je vrcholem všech milosrdných skutků, které vykonal. Všechny by vlastně ztratily svůj nejhlubší a nejsilnější význam, kdyby nebylo lásky a milosrdenství, které Ježíš projevil, když nám svou smrtí získal spásu.

Otcova naděje

Když papež František ohlásil Jubilejní rok milosrdenství, mluvil o třech Ježíšových podobenstvích, která se "věnují milosrdenství" (Tvář milosrdenství

9). Jsou to podobenství o ztracené ovci, o ztracené minci a ztraceném (marnotratném) synovi (Lk 15, 1 - 32). Papež František řekl, že ve všech třech podobenstvích Ježíš odhaluje povahu Boha jako Otce, který se nikdy nevzdává, dokud neodstraní hřích a svým soucitem a milosrdenstvím nezvítězí nad odporem" (9).

Představte si péči pastýře, který zanechal devadesát devět ovcí a šel na poušť hledat tu jednu, která se zatoulala.

Na chvíli použijme svou představivost. Představte si péči pastýře, který zanechal devadesát devět ovcí a šel na poušť hledat tu jednu, která se zatoulala. Představte si odhodlání ženy, která prohledala celý dům, centimetr po centimetru, aby našla ztracenou minci. Představte si naději i obavy, které otec cítil, když se každý den díval do údolí a čekal, zda se syn vrátí domů.

Básník Charles Péguy to vyjádřil možná nejlépe. Napsal, že každý ztracený se hluboko vrývá do Božího srdce, které se chvěje. Je to něco podobného, jako když pozemský otec ztratí jedno ze svých dětí. Představa, že dítě se navždy ztratí, pobízí otce, aby jednal a získal dítě zpět. Otce přitom naplňuje naděje, že dítě bude reagovat. A když se dítě opravdu vrátí domů, otec nemůže jinak, jen se radovat a oslavovat, protože jeho naděje byla korunována úspěchem. Proto Péguy píše: "Vždy, když člověk jedná pokání, Boží naděje je korunována." Představte si sami sebe v těchto třech příbězích. Představte si Boha, svého nebeského Otce, který je stejně odhodlaný zachránit vás, když jste se ztratili v hříchu. Je plný naděje, když se vydá vás hledat a přivést vás domů.

Neodpočine si, dokud vás opět neobejme. Ví, že ho hledáte, přestože vy sami si to neuvědomujete. Má velkou naději, že se navzájem najdete!

Otcova radost

Tato tři podobensví nám nehovoří jen o srdci plném naděje, ale také o tom, že našeho Otce velmi těší, když je milosrdný. Představte si ty příběhy. Podívejte se na radost, jakou měl pastýř, žena a otec, když se jim splnila naděje a jejich odhodlání dostalo odměnu.

Představte si pastýře, jak si klade ztracenou ovečku na ramena a nese ji domů. Tam zavolá své přátele a raduje se s nimi. Všimněte si, že žena, která našla drahocennou minci, učinila totéž. "Radujte se se mnou," říká s nadšením (Lk 15, 9).

Nakonec přemýšlejte o tom, jaký šťastný byl otec marnotratného syna. Když uviděl mladíka, běžel k němu a políbil ho. Nekladl mu otázky, ani ho neokřikl za to, že byl marnotratný.

Přistupoval k němu s velkou úctou, oblékl mu nejlepší šaty, dal mu prsten a uspořádal velkou oslavu.

V každém příběhu naděje zvítězí nad úzkostí, radost nad strachem a milosrdenství nad soudem. Přesně tak k nám přistupuje náš Otec - bez ohledu na to, jak velké či malé jsou naše hříchy. Prorok Micheáš to vyjádřil asi nejlépe: "Kdo je Bůh jako ty, který odpouštíš zločiny ... Nepřechovává svůj hněv navěky, protože se rád slitovává" (Mich 7, 18).

Otcova láska

Tato Ježíšova podobensví nám říkají, že Bůh, náš Otec, je "milostivý a milosrdný ... shovívavý a nesmírně dobrotivý" (Ž 103, 8). Pobízí nás, abychom u něj hledali milosrdenství. Ujišťují nás, že Bůh nás neodmítne. Celým svým srdcem nás právě teď hledá.

Pokud vás trápí pocit viny a hanby nebo si myslíte, že váš život je neúspěšný pro hřích, který jste spáchali v minulosti, podívejte se na Otce. Vězte, že může všechno odpustit. Uvěřte, že každý je vítán bez ohledu na svou minulost.

Odpuštění, uzdravení, obnova, naděje a nakonec spása - všechny tyto dary máme k dispozici, když dovolíme Otcí, aby nás našel.

Pokud nechodíte pravidelně na mši svatou, ať je již důvod jakýkoliv, dejte Bohu šanci, aby se vrátil do vašeho života. Zkuste si při svých všedních činnostech najít čas a uvažujte o těchto podobnostech. Ať se stane skutečností odhodlání, naděje a láska Boha vůči vám. I nyní stojí před vámi a říká vám, jak moc vás miluje a váží si vás.

Tak velmi vás miluje, že udělá vše, aby vám pomohl stát se člověkem, jakým máte být - něžným, soucitným a láskyplným člověkem, který je světlem pro každého, s kým se setká.

(podle Slovo medzi nami)

Milost a milosrdenství - etymologie a význam

Při hlubším zkoumání obsahu slov milost a milosrdenství je třeba sáhnout po knihách Starého zákona, zejména po Knize Žalmů, kde se nacházejí pojmy *chesed* a *rachamim*. *Chesed* znamená věrnost závazkům, *rachamim* vyjadřuje silný emocionální vztah a náklonnost.

Vážená redakce,

v mimořádném Svatém roce milosrdenství se hlouběji zamýšlíme nad významem slov milost a milosrdenství. Proto by mě zajímalo, jaký je původ a bohatší význam těchto slov zejména z biblického hlediska. Děkuji.

Antonín

Milý Antoníne, lidská řeč, ať se jakkoli zdokonaluje, vždy bude ve vyprávění o Bohu nedostatečná. I z tohoto důvodu, když se mluví o Bohu a jeho vlastnostech, Písmo svaté oplývá bohatstvím obrazů, obrazné řeči a vlastností. Jednou z Božích vlastností, která jako zlatá nit protkává všechny biblické texty, je milosrdenství.

Starý zákon při vyprávění o milosrdenství používá dva základní výrazy - *chesed* a *rachamim*.

Slovo *chesed* se v hebrejském textu nachází 248-krát. Zvláštním způsobem v tomto směru vyniká Kniha žalmů, která slovo *chesed* používá až 125-krát. Není jednoduché a ani možné jedním slovem přeložit tento výraz. Dokazuje to i překlad Písma svatého, který tento jeden výraz uvádí různými slovy: laskavost, přízeň, milosrdenství, milost, láska, slitování, zbožnost, dobrodiní, dobrota. *Chesed* znamená věrnost závazkům bez ohledu na to, co přinese budoucnost. Jde o nezasloužený projev náklonnosti a milosti. Člověk si uvědomuje, že nemá nárok na tento Boží projev vůči sobě. Vše, co Bůh koná, se považuje za projev jeho *chesed*. Prvním projevem je stvoření. Především Genesis a Kniha žalmů oslavují Boha Stvořitele, protože ve stvoření se odráží Boží láska, dobrota a milosrdenství. Člověk byl stvořen k Božimu obrazu a má schopnost vnímat a odpovídat na tuto přízeň z Boží strany. Ve stvoření Bůh pozval člověka, aby odpověděl na Boží *chesed* svou láskou a úctou.

Druhým projevem *chesed* je téma smlouvy. Zatímco pozemské smlouvy byly obvykle výsledkem jednání a dohody, neplatí to pro smlouvy mezi Bohem a lidmi. Člověk se nemůže rovnat Bohu, podmínky klade Bůh. Písmo svaté vzpomíná smlouvu s Noem, která je první smlouvou, kterou Bůh uzavírá s člověkem. Smlouva s Noem v podstatě znamená pokračování vztahu, který Bůh začal s prvním člověkem v ráji a který se hříchem narušil. Úkolem smlouvy je proto obnovit pořádek mezi Bohem a člověkem, kde Noe zastupuje celé lidstvo. Proto smlouva zahrnuje celé stvoření a jeho vztah ke svému původci. Písmo svaté dále uvádí smlouvu, kterou Pán uzavřel s Abrahamem (srov. Gn 15 a 17). V dějinách izraelského národa představuje vrchol Sinajská

smlouva, kterou Bůh uzavřel s Izraelem prostřednictvím Mojžíše na hoře Sinaj. Svou obsažností převyšuje předchozí smlouvy. Zahrnuje různá nařízení a předpisy týkající se nejen vztahu k Bohu, ale i uspořádání každodenního života v izraelské komunitě. Dále je to smlouva s Davidem, kterou Bůh uzavřel prostřednictvím proroka Nátana, jak to uvádí 7. kapitola Druhé knihy Samuelovy. Každá smlouva zdůrazňuje, že je výsledkem Božího *chesed*. Je darem, který si člověk nemůže vynutit, ale Pán se ve své přízni sklání k člověku jako první. Odpovědí na tuto Boží iniciativu je zachovávání smlouvy a věrnost jejím závazkům.

Druhým výrazem, který starozákonní texty používají k označení milosrdenství, je slovo *rachamim*, v Písmu svatém se objevuje přibližně 40-krát. Pokud v případě slova *chesed* jde o věrnost, pevný postoj, vnitřní rozhodnutí; tak v případě slova *rachamim* jde spíše o emocionální vztah a náklonnost. Pravděpodobně proto, že slovo se stejným základem *rechem* slouží v Písmu svatém na označení mateřského lůna. Právě tento obraz by měl poopravit naše chápání Starého zákona. Bůh není jen jako bojovník, Hospodin zástupů, ale Bůh nese i vlastnosti matky a je pohnut slitováním, soucitem a láskou ke svému lidu a ke každému člověku. Prorok Izaiáš píše: "Copak zapomene žena na své nemluvně a nemá slitování nad plodem svého klína? I kdyby ona zapomněla, já nezapomenu na tebe" (Iz 49, 15).

Svatý rok milosrdenství je výzvou vrátit se do domu Otce - do Církve. Je pro nás příležitostí obnovit si náš vztah s Bohem, který se začal přijetím svátosti křtu.

(podle KN)

Pašeráctví a převaděčství - jaký je to hřích

V případě pašování a převaděčství nejde o nezištnou službu pomoci lidem v ohrožení jejich života, ale o bezcitnou výdělečnou činnost. Tyto gangy umožňují cizincům ilegálně překročit státní hranice a v současnosti ještě více ohrožují bezpečnost zemí.

*Vážená redakce,
v souvislosti s vážným problémem uprchlíků a obchodováním s lidmi slyšíme o pašerácích a převaděčích. Mohli byste objasnit, se kterým hříchem proti Desateru souvisí a proč je to špatné? Děkuji za odpověď.*

Mirek

Milý Mirku,

téma migrantů v současnosti hýbe Evropou a věnují se jí média, církev i politici. Nejprve je třeba odlišit migranty a uprchlíky. Uprchlíci jsou ti, kteří opustili svou zemi dobrovolně, protože jsou pronásledováni nebo je v jejich vlasti špatná politická situace či válka. Migranti odcházejí z území svého státu dobrovolně, s úmyslem usadit se v jiném státě na delší dobu.

Zatímco na téma imigrace se názory mohou různit, snad nikdo střízlivě smýšlející nepochybuje o nesprávnosti jednání pašeráků.

První otázka, na kterou je třeba odpovědět, je, zda podloudnictví věcí a zejména převaděčství lidí jsou opravdu špatné. Pašeráctvím zboží a zvířat se lidé neprávem obohacují.

V případě převaděčství by se zdálo, že převaděči pouze pomáhají těm, kteří se touží dostat do jiné země, čili zdánlivě pomáhají naplňovat jejich touhy. Někdo se snaží porovnávat současnou situaci s tou, která v naší zemi panovala po roce 1968. Ti, kteří tehdy jakýmkoliv způsobem pomohli některým lidem emigrovat na Západ, jsou dnes považováni spíše za hrdiny a jejich činnost hodnotíme pozitivně. V případě migrantů to v současnosti určitě neplatí.

Bylo by naivní se domnívat, že dnešní pašeráci jsou motivováni nezištnou touhou pomoci. Pokud bychom chtěli specifikovat, v čem spočívá nemorálnost jejich jednání, nejlepší bude, pokud to vyjádříme prostřednictvím ctností, proti nimž se proviňují. Ctnosti jsou totiž hybnou silou morálního jednání člověka, který chce konat dobro. Ctnost v sobě zahrnuje vysoký stupeň ušlechtilosti. Opakem je neřest, čili opakovaný nemorální způsob řízení.

V případě převaděčů cizinců přes hranice jde především o jednání proti ctnosti lásky k bližnímu. Je zřejmé, že svou činnost neprovádějí z lidské a křesťanské lásky, aby lidem pomohli, ale z důvodu vidiny rychlého obohacení se na nouzi druhých. Je všeobecně známo, že uprchlíci musí zaplatit vysoké částky, nejednou i celoživotní úspory převaděčům, kteří využívají jejich velkou touhu přesunout se na určité místo, jakož i jejich závislost na pomoci. Nejde tedy vůbec o službu lásky, o podání pomocné ruky, ale o zneužití nouze bližního.

A tady se dostáváme k ctnosti, která je hrubě pošlapána - ke spravedlnosti. Pašeráci i převaděči konají nespravedlivě, protože zneužívají těžkou situaci a bídu druhých na vlastní nezákonné obohacení. Jde o podobný případ, jako když ve stavu nouze, například války, někdo prodává nedostatkové zboží za vysoké ceny, které několikanásobně překračují jeho skutečnou hodnotu. Nespravedlnost spočívá v tom, že je zneužívána krajní nouze druhých ve vlastní prospěch. Takový způsob získávání peněz je do nebe volající nespravedlností.

V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že převaděčství zakazuje i trestní zákoník (§ 340), který hodnotí převaděčství jako trestný čin a vyšší sazbu stanoví pro ty, kteří si za tuto službu dají zaplatit.

(podle KN)

Křesťané z Iráku – z Chaldejské a Syrské církve

V rámci Katolické církve si věřící v kulturně-církevních centrech zachovávají tradiční obřady. Obě Katolické církve - chaldejská i syrská - mají apoštolskou posloupnost, typické liturgické oděvy i výzdobu. Obecnou církev obohacují svou spiritualitou a askezí.

Vážená redakce,

na Slovensko přišli uprchlíci z Iráku, kteří jsou katolíci z Chaldejské církve a ze Syrské církve. Mohli byste vysvětlit, o jaké církve jde, jak se liší od naší Katolické církve latinského ritu? Děkuji za odpověď.

Andrea

Milá Andreo,
současná migrace lidí nás vyzývá hlouběji poznávat společenství křesťanů
v jiných zemích.

Prvotní církev se z Antiochie, kde se křesťanství v 1. století vyprofilovalo,
postupně rozšiřovala do několika

*Arcibiskup syrské katolické církve
Yohann Petros Mouche z Mosuly*

postupně rozšiřovala do několika kulturních center. V nich se historicky vyvinula církevní centra, později nazvaná patriarcháty. Historických patriarchátů je pět: Antiochie, Alexandrie, Řím, Konstantinopol a Jeruzalém. Tak jako v Římě se díky místním specifikům a kulturnímu prostředí vyvinul obřad, který dnes nazýváme latinský, podobně i v ostatních kulturně-církevních centrech se vyvinuly jejich partikulární obřady. V Antiochijském patriarchátu je to syrský obřad. Liturgicky se syrská tradice dělí na východosyrskou (patří sem i Chaldejská katolická církev) a západosyrskou (patří sem i Syrská katolická církev).

Hlava Chaldejské katolické církve má titul *Katolikos - patriarcha Babylonu* a sídlí v Bagdádu v Iráku. Věřící této církve obývají zejména oblasti severního Iráku, jihovýchodního Turecka a severozápadního Íránu. Svůj původ odvozují od sv. apoštola Tomáše, Tadeáše (Addai) a Mariho. Církev je známá pod svým dnešním názvem od roku 1683.

Hlava Syrské katolické církve má titul *Patriarcha Antiochie a celého syrského Východu* a sídlí v Bejrútu v Libanonu. Věřící této církve obývají zejména oblast východního Středomoří. Svůj původ odvozují od sv. apoštola Petra. Do jednoty se Svatým stolicem vstoupili roku 1656.

Obě tyto církve jsou apoštolské, tedy odvozují svůj původ od samotných apoštolů a zachovaly si apoštolskou posloupnost. Jejich jazyky, nejen liturgickými, ale i mateřskými, jsou syrština a chaldejšťina, což jsou vlastně dialekty aramejšťiny, jazyka, kterým mluvil i sám Ježíš Kristus. Dnes však své bohoslužby slaví i v jazyce lidu, tedy arabsky. Jejich liturgie se od římské liší pro odlišné kulturně-společenské podmínky, v nichž se po staletí vyvíjela.

Charakter každé eucharistické liturgie (mše) udává anafora, jejíž západní analogií je mešní kánon. Východosyrská liturgie používá zejména tři anafory: apoštolů Addaiho a Mariho, Nestoriovu a Teodora z Mopsuestie. Západosyrská liturgie používá zejména anaforu sv. Jakuba, ale zachovalo se přes třicet dalších syrských anafor. Některé z těchto starobyklých syrských anafor jsou zajímavé tím, že neobsahují takzvaná slova ustanovení (například anafora apoštolů Addaiho a Mariho), čímž dokazují svůj starobyklý, jeruzalémský původ a katolicitu.

Na svých bohoslužbách syrští věřící nepoužívají žádné hudební nástroje a jejich chorály jsou velmi starobyklé. Liturgické oděvy syrských církví odrážejí orientální zálibu ve výzdobě a barvách. Tyto církve jsou známé i svým mnišstvím, askezí a mysticismem a daly nám obrovské množství svatých a mučedníků.

Věřící římskokatolík může svobodně přistupovat ke svátostem v kterékoliv z těchto církví. Tyto církve mají minimálně sedm svátostí (na Východě se nazývají tajemstvími; některé východní křesťanské církve mají více než sedm svátostí - tajemství). Stejně i syrští katolíci věřící mohou svobodně přistupovat ke všem svátostem Římskokatolické a Řeckokatolické církve. Jsou to naši bratři, kteří jsou dnes pronásledováni podobně, jako byli v minulosti pronásledováni i naši předkové.

Katolická (obecná) církev není limitována pouze na západní tradice, ale v jejím svazku je velké množství východních církví. Syrské církve jsou rovněž součástí tohoto bohatství, a tak jako latinská církev, i tyto ochraňují vzácný poklad své partikulární tradice. Cenný je o to více, že v dnešních politických poměrech jim hrozí zánik.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Čtvrtá část - Píseň písní

Píseň písní je poetická kniha, která patří mezi knihy Bible. Tato kniha poezie nás zajímá ze dvou důvodů. První je, že je protkána "manželskou" tematikou, a druhý je, že patří mezi biblické knihy, které patří mezi málo používané.

Cílem jednotlivých kapitol není jen dostat do povědomí tuto "tajemnou" knihu, její myšlenky nebo její interpretaci, ale více povzbudit manželské páry k jejímu používání. Boží slovo je celé připodobňované ke chlebu ke konzumaci, který je třeba i strávit. Nestačí ho znát nebo studovat rozumem. Práce během těchto cvičení si bere za úkol pomoci manželům "vychutnat" si Píseň písní jako Boží slovo, které pomáhá, uzdravuje a obnovuje.

Z tohoto důvodu jsme kapitoly seřadili v následujícím pořadí. Nejdříve ty, které nám napomohou "vychutnat" si Píseň písní, a později ty, které nám pomohou ji pochopit.

Rozjímání Písně písní v manželském pojetí

Toto cvičení by chtělo napomoci při vnitřním a duchovním vychutnávání si Písně písní. Není založeno na exegetickém výkladu. Nebude obecným vysvětlováním velkých témat ani klasickou prezentací. Chtělo by být jednoduchým a konkrétním nástrojem, aby manželské páry, skupiny nebo kdokoli, kdo by se chtěl věnovat lectio divina Písně písní, našel vhodný a užitečný prostředek. Chtělo by být pomůckou, která bude napomáhat vychutnat si tuto biblickou knihu (Boží slovo), tak jak si vychutnáváme evangelia a jiné části Písma svatého.

Když se zeptáme párů nebo i kněží: "Už jste někdy četli a rozjímali Píseň písní?", tak většinou slyšíme odpověď: "Jednou jsem ji četl, ale pouze četl." - "No, a když jste ji četli, i jste si ji vychutnali? Bylo vám to užitečné pro duchovní život, jako když čtete evangelium? Nabídla vám zajímavé myšlenky? Nebo se vám zdálo, že čtete obyčejné básně o lásce, i když možná velmi pěkné?" Obvykle následuje odpověď: "Když se tak nad tím zamyslím, je tomu tak. Nenašel jsem v ní něco jiného. Ani jsem už necítil potřebu si ji přečíst ještě jednou, jak ji pociťuji při čtení a rozjímání evangelií. Nenacházím v ní stejnou duchovní potravu."

Pokud je to pravda, je třeba si položit několik otázek. Proč se toto Boží slovo nepoužívá? Není zanedbávání hraničící s hříchem, když Církev nechává nevyužitě dědictví, které nám zde Bůh s láskou zanechal? Co dělat?

V současnosti máme k dispozici překrásné exegetické knihy, které nám nabízejí obecný výklad. Ale možná ani to ještě nestačí, abychom se zamilovali do "chuti" a duchovna této knihy.

Možná na rozdíl od ostatních biblických knih jsme si Píseň písní ještě nezvykli využívat jako "Boží slovo", jako potravu pro srdce, jako lectio divina. Nejsme připraveni slyšet výklady a interpretace, které "ztělesňují" a zosobňují poslouchané slovo.

Možná při větě "Kéž políbí mě polibkem svých úst..." neumíme dobře pochopit, o jaké učení by mohlo jít a co to přináší mně jako manželovi, manželce, knězi, snoubenci či snoubence. Co se z toho mohu naučit při svých problémech se samotou, zoufání či neshodách se sousedy nebo příbuznými...? Zdálo se nám důležité neuchylovat se k teologickým výkladům, ale zkusit připravit duchovní cvičení, abychom mohli společně číst a rozjímat a abychom měli pomůcku pro vychutnávání si tohoto posvátného textu. Při čtení Písně písní bychom si měli uvědomovat, že

1. Je možné ji číst jako manželé a že takové čtení je pro ni nejvhodnější. Musíme však pamatovat, že nemáme před sebou pouze básně o lásce, ale že je to "Boží slovo", které volá, zve a očekává odpověď. Toto Slovo by mělo mít za důsledek, že dialog mezi NÍM a JÍ nebudeme vnímat jako jednoduchý rozhovor mezi mužem a ženou.

Je zde i neviditelný a neustále přítomen JEDEN - Láska. Láska, která mezi nimi vytváří vztah, která je přivádí k zalíbení, která je nutí jednat..., která je smiřuje.

Je faktem, že tam, kde je láska, musí být ten, kdo miluje, ten, kdo je milován, a láska. Jinými slovy - on, ona a vztah, nebo ještě jinak - ON, ONA a Bůh.

Tato třístranná dynamika není nic jiného než přítomnost Nejsvětější Trojice, kterou dnes můžeme nazývat Otec, Syn a Duch Svátý a kterou sv. Augustin představuje jako Milujícího a Milovaného, jejichž skutky neustále vede Láska. Tuto dokonalou Lásku, původ a příklad pro každou lásku nazýváme Bůh.

Konkrétní příklad a viditelný obraz máme v Ježíši Kristu, Manželovi své Církve.

Píseň písní neustále provokuje, stimuluje a obnovuje lásku manželů. Tyto texty nejsou pozváním pro jednotlivce, ale jsou neustálým prověřováním páru, jejich způsobu chování k ostatním a zejména prověřením způsobu chování ke svému partnerovi, tedy prvnímu bližnímu, jehož je třeba zahrnout láskou.

2. Můžeme ji číst i obecně, čili s platností pro všechny - děti, mládež, vdovy, starce, manžele i nemanžele.

Jak? Jde to tak, že při čtení Písně písní nebudeme v muži a ženě vidět pouze lásku v páru, ale pozvání milovat vždy a kohokoliv tak, jak nás to Ježíš učil.

Láska, která spojuje manžele v Písní písní, je láska, která zve a povolává k harmonii a dobrým vztahům s bližním. Ostatní jsou pro mě osobami, které

mám milovat. Osoby, které máme milovat, jsou například žáci, pokud jsem učitel; nemocní a trpící, pokud jsem zdravotní sestra nebo lékař; naši sousedé, klienti v práci, členové našeho společenství, kolegové v práci... Oni nejsou jen předmětem, který je součástí povolání nebo naší práce, ale jsou cílem naší lásky.

Lásky, která má svou "symbolickou" i skutečnou sílu v manželské lásce. Když Ježíš řekl: "Milujte se tak, jak jsem vás miloval já," řekl to všem a pro každou životní situaci. V tomto případě nejde o pozvánku milovat pouze "vzdáleného" Boha, ale jde o pozvánku "milovat", milovat dokonalým způsobem, protože Bůh je láska. Pokud bychom se naučili milovat všechny a všechno, určitě by se mnoho věcí změnilo. Určitě každý, kdo by miloval, měl by v sobě ještě více radosti. Možná bychom tuto pozvánku mohli pojmout jako pozvánku, abychom se stali zamilovanými. Pamatujme, že všichni svatí byli zamilovaní.

3. I kněz, který bude rozjímat texty Písně písni, by se neměl cítit "zvláštně" při setkání s vyjádřeními o manželské lásce. I on by se měl cítit ve vztahu se svým lidem, pro který chce být jako manžel. Dialogy mezi ním a jí by se pro kněze měly stát pozvánkou k manželskému vztahu mezi ním a farníky a ke skutečné harmonii s osobami, které mu zkrříží cestu při jeho "pastorační lásce". Kněz není "profesionál", není ani nadřizený a není ani spolehlivý služebník. V první řadě je manžel...!

Tento způsob vnímání Písně písni je podpořen tradiční interpretací těchto biblických textů, kterou používají Židé (vztah mezi Izraelem a Jahvem) nebo kterou používala prvotní církev (vztah mezi Ježíšem a Církví). Pokud tedy přijmeme pohled na vztah milujícího Boha ke svému Izraeli a na vztah milujícího Ježíše ke své Církvi, tak i kněz nebo biskup, nebo každý, kdo je "pastýřem", najde v této knize inspiraci, podněty na rozjímání a pomoc.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Přečtěte si a okomentujte společně 1. kapitolu Písně písni.

Nejdříve si každý sám přečtěte pomalu celou kapitolu a možná si ještě jednou přečtěte některé věty nebo malou část, která vás nějakým způsobem oslovila, abyste si mohli co nejlépe vychutnat nabízená přirovnání. Pak si v páru odpovězte na otázky:

? *Které podobenství, obraz nebo věta se ti líbila nebo tě hlouběji oslovila? Proč?*

Nesnažte se o exegetický výklad textu, ale upřete svou pozornost na ty životní situace, které vás potkaly a u nichž je zapotřebí určité objasnění nebo vysvětlení, je potřebný dialog nebo obnovení větší jednoty.

DŮLEŽITÉ; Nenechte se ovládnout obavami a předsudky. Všechno to, co vás napadne, může být užitečné a cenné. Nenechávejte si to pro sebe. Představte to partnerovi. Mnohdy se stalo, že právě to, co se zdálo být neužitečné nebo zbytečné, bylo to nejdůležitější.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

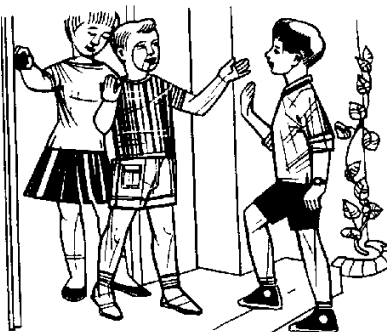
14. SPŘÁTELME SE A BUĎME DRUHÉMU OPRAVDOVÝM PŘÍTELEM

Učení víry

- Každý z nás potřebuje společníky na cestě víry.
- Ježíš nám dává Církev jako společenství duchovních přátel a společníků, abychom si mohli navzájem pomáhat a sloužit potřebám Božího království.

Podněty na poučení z každodenního života

- Několik týdnů poté, co vaše dítě nastoupilo do školy nebo do nového sportovního klubu.
- Když spatříte, že si vaše dítě hraje s novým kamarádem na školním dvoře, na hřišti nebo v sousedství.
- Než odjedete na několik hodin z domu a vaše dítě zůstává s někým jiným.

Vždy když naše děti odcházejí z domu, vstupují do "velkého" světa. Uzavírají nová přátelství s lidmi, z nichž se jim mnozí stanou přáteli na celý život. Ježíš věděl, že mít společníky je velmi důležité. Při výběru Petra a ostatních apoštolů a učedníků udělal vlastně první krok k založení Církve. V Církvi, a zvláště v našich farnostech, nás čekají společníci ve víře, aby mohli spolu s námi a s našimi dětmi kráčet na cestě k Bohu. Na děti mají největší vliv jejich rodiče. Prostřednictvím vztahů v rodině se děti učí, jak si vytvořit a zachovat vztahy i mimo rodinu. Pokud

nyní naučíte své dítě uzavírat přátelství a být druhému opravdovým přítelem, prokážete mu tím neocenitelnou službu na celý život.

Začátek rozhovoru

Ježíš si své společníky vybíral pečlivě a pozorně. Zeptej se svého syna nebo dcery, zda mají nějaké výjimečné přátele. Co je činí v jejich očích takovými výjimečnými? Co se od nich učí? Jak jim pomáhá to, co se naučí, v následování Ježíše? Můžeš jim říct o některém ze svých výjimečných přátel a o tom, jak ovlivnil tvůj život.

Jak se ptát

Pokud tvé dítě otálí s odpovědí na otázku, váhá nebo jen prostě odpovídá "nevím", zkus se zeptat znovu podnětnějším tónem. Pak ztichni, ale tak, aby tvé mlčení naznačovalo, že posloucháš a čekáš důkladnější odpověď. Pozorně si všímej, jak tvé dítě přemýšlí, ale nenuť ho mluvit s tebou, dokud není připraveno. Pokud tvůj syn nebo dcera vytrvale odmítají se s tebou bavit v dané chvíli, řekni jim, že nemusí odpovídat teď, ale že by sis s nimi o tom rád popovídal později. Zkoušej to znovu a znovu, kdykoliv se naskytne vhodná příležitost. Vytrvalost rodiče nakonec přinese ovoce.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš říká, že jsme jeho přáteli, když ho posloucháme a plníme Boží vůli: Jan 15, 14.

Co na toto téma říká Církev

O Církvi se dá mluvit z různých aspektů. Když o ní mluvíme jako o instituci, zdůrazňujeme ty stránky, které jí umožňují účinně fungovat při plnění Boží vůle. Církev jako instituce je hierarchická: v jejím čele stojí papež a pak jsou organizační složky jako diecéze a farnosti. Když mluvíme o Církvi jako o služebnici, máme na mysli její sociální a charitativní činnost, například péči o seniory, vzdělávání a výchovu mládeže.

Mluvit o Církvi jako o hlasatelce, znamená zaměřit svou pozornost na její poslání hlásat dobrou zprávu všem národům. A když o ní mluvíme jako o **svátosti**, soustředíme se na Církev jako na znamení a svědectví o Ježíšově přítomnosti ve světě, a spásy, kterou nám přinesl. Pokud zmiňujeme Církev

jako společenství, zaměřujeme se na společenství dnešních učedníků, kteří si jsou navzájem přáteli, pomáhají si a povzbuzují se na společné cestě do Království. Církev je naším domovem, rodinou věřících, kterou nám dal Bůh, abychom měli společníky, se kterými se navzájem podpoříme na cestě, společně krácejíce v Ježíšových šlépějích.

Krátká modlitba s dítětem

Společně se pomodleme a prosme Ježíše, aby nám pomohl být dobrými přáteli:

Děkuji ti, laskavý Ježíši, za to, že mi ukazuješ,
jak být druhému dobrým přítelem.
Ty sám jsi nám v tom skvělým vzorem,
hodným následování.
Pomoz mi prokazovat druhým lidem
lásku a péči, podobně jak jim ji
prokazuješ ty.
Amen.

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme postoupili do roku 1959. Farářem ve Žďarci v tomto roce byl P. Bohumil Pešek. V roce 1959 se pokračovalo v opravách započatých v předchozím období. Vůbec poprvé se ve farní kronice nachází fotka z 1. svatého přijímání.

1959

Začátkem ledna vypustil Sovětský svaz první umělou oběžnici do vesmíru. Tato událost způsobila v celém světě mohutný ohlas.

V jarních měsících odkopal administrátor hlínu od západní strany kostela, aby kostel byl uchráněn vlhkostí a mohl se současně vybudovat odtok kolem kostela.

U sákrístise byl položen nový kanál z betonových rour. Kopání struhy bylo stíženo kořeny stromů, kterými je prorostlý celý terén kolem kostela. Veškeré práce udělal administrátor se zedníkem p. Šmardou z Vratislávky.

Vidi in visitatione canonica

Die 6. 5. 1959 ...

Současně byl položen nový chodník k farní budově. Cementové dlažky daroval p. Hladík z Vratislávky. Administrátor je viděl složené na jeho zahradě, Optal se p. Hladíka zda by je neprodal a ten když uslyšel, že administrátor hodlá jimi vydláždít chodník k faře ničeho nežádal a faře je daroval. P. Bůh zaplať.

Po svačině

V měsíci červnu se počalo s opravou zdi kolem kostela. Bratři Štěpánkové sejmuli kameny, což byla práce velmi obtížná. Pokrývači z OSP z Tišnova pokryli celou zeď prejzovkou. Krytina a práce si vyžádala nákladu 7.151,95 Kčs.

Lešení kolem kostela

Práce zednické a cement 2.725. Pomocné práce vykonali farníci. Míchačku ochotně zapůjčilo JZD Žďárec. Státní příspěvek činil 2000 Kčs. Kováři P. Fic, Reman a Kořa pomocí elektrické svářečky kterou zapůjčilo JZD Vratislávka opravili hlavní bránu a pan Fic z Tiš. Nové Vsi zhotovil novou bránku, která nahrazuje starou dřevěnou. Tyto práce vykonali jmenovaní zdarma. Patří jim díky zvláště panu Ficovi, který svou dovedností a nezištností ušetřil kostelu mnoho vydání.

Na podzim v měsíci září byly opraveny budovy na dvoře. Omítka byla otlučena a nová nahozena.

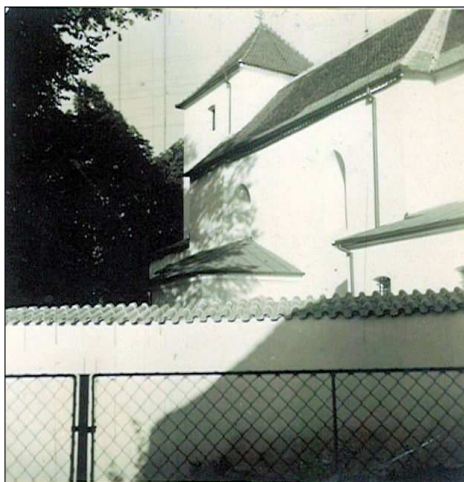
V říjnu byly ve fáře zazděny nové dvěře u kuchyně a pokoje. Zárubně jsou železné, aby dvěře byly izolovány před houbou. Opravu budov na dvoře a pořízení nových dveří financoval administrátor z vlastních peněz a opravu jakož i ostatní práce zednické ať na kostele nebo zdi kolem kostela provedl vzorný kolektiv Daniel, Pokorný Vejpushtek. Byli vzorní pracovníci a jen jejich zásluhou se udělalo tolik práce.

Nejmenovaná paní darovala neonový oblouček k P. Marii Lurdské. Na hlavním oltáři u soch Božského Srdce Páně sv Josefa u P. Marie byly namontovány nové křišťálové lustríky.

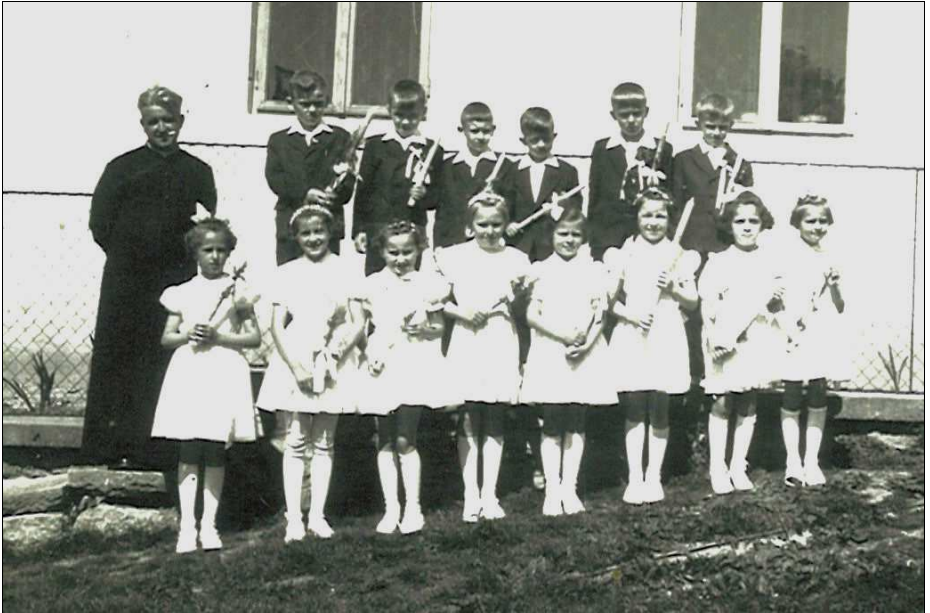
Ženy z Lubného věnovaly 2 antipendia zelené a fialové a 2 závěsy na kazatelnu rovněž fialový a zelený.

V roce 1959 se udělalo mnoho práce, administrátor odpracoval mnoho set hodin. Kromě toho chodil o prázdninách s hospodyní do JZD Víckov a Lubné.

Za všechno co dobrého nám rok 1959 přinesl vzdáváme srdečné P. Bůh zaplat'.

Kostel a zeď po opravě

I. sv. přijímání 24. 5. 1959

Zpracoval: R. Mašek

Lidové zvyky a obyčeje v dubnu

Tak, jak je popisuje Vlastimil Vondruška ve své knize.

23. duben - Sv. VOJTĚCH

Se svátkem sv. Vojtěcha souvisí lidové zvyky, vázané na chov holubů - ať již čarování děvčat s mladým holoubětem, které mělo pomoci získat milého, nebo různé praktiky holubářů, které měly do holubníku přilákat cizí holuby. Tyto zvyky nejsou staré a byly poměrně málo rozšířeny.

NA DEN sv. Vojtěcha v Milavči u Domažlic pastýř nikdy netroubil na roh, ale práskal bičem. K tomuto tradičnímu zvyku se vázala místní legenda, podle níž se u obce na pouti z Říma zastavil sv. Vojtěch a usnul unaven ve stínu lípy. Právě hnal kolem stádo zlomyslný pastýř, který spícímu muži zatroubil rohem schválně přímo u ucha. Sv. Vojtěch se vzbudil

a na místě pastýře potrestal hluchotou. Aby se podobné neštěstí neopakovalo, usnesli se sousedé, že jejich pastýř bude místo troubení práskat bičem.

24. duben - Sv. JIŘÍ

Podle lidové víry se na sv. Jiří otevírá země. Svátek byl proto důležitým mezníkem hospodářského roku, především v chovu dobytka. Od sv. Jiří se dobytek začal pást na pastvě, v některých krajích se prováděl slavnostní jarní výhon. Hospodáři spolu s pastýřem prováděli evidenci kusů na rabuších (dřevěných hůlkách, na nichž se vruby značil počet), někdy pastýř dostával od hospodářů dárky (vejce, trochu mouky apod.). Prováděly se i různé pověrečné praktiky, které měly zajistit, aby byl dobytek celý rok zdrav.

Existovala pověra, že v den sv. Jiří vylézají ze země hadi a štíři, ale nejsou toho dne ještě jedovatí.

S otevíráním země souvisela také pověra, že na sv. Jiří je voda ve studních jedovatá. - Na sv. Jiří odváděli poddaní každoročně vrchnosti jarní plat (peníze i naturálie); podzimní se splácel na sv. Havla.

25. duben - Sv. MAREK

Na Chodsku se toho dne konal průvod, v němž pan farář spolu s věřícími obcházel po mezích pole, kropil ho i jarní osení. Tento obřad zvaný větší litanie nesouvisí se svátkem sv. Marka. Jeho původ sahá do pohanských dob Říma, kdy se konala procesí (zvaná ambarvalia - tedy průvody do polí) k počtě bohyně Robigo, spojená s prosbou dobré úrody. - Roku 598 se papež Řehoř I. Veliký zmiňuje, že se konalo křesťanské procesí, které se ubíralo stejnou cestou jako dříve pohanské, neskončilo však obětí psa, ale bohoslužbou pod širým nebem.

Noc ze 30. dubna na 1. května

Od středověku se věřilo, že existují dny, kdy mají nečisté síly větší moc než jindy. Takovým dnem byl i noční čas z 30. dubna na 1. května. Víra v nečisté síly, stará jako lidstvo samo, se časem proměnila v pověru, že ďábel může moc na zemi uplatňovat pouze prostřednictvím lidí - čarodějnic a někdy i čarodějů. Zvláště staré ženy bývaly často podezřívány ze spojení s ďáblem a před uhranutím jimi se venkované bránili rozmanitými praktikami. - Před vrata domu i chléva se položily narýpané drny. Dříve než mohla čarodějnice vstoupit

dovnitř, musela všechna stébla přepočítat, což jí trvalo až do rána, kdy její moc pomínula. Stavení se kropilo svčcenou vodou, před vrata a na dvůr se zapichovaly pruty a pichlavé trní, aby se čarodějnice poranila. Na ochranu před nimi se zapichovaly i vidle, košťata, pod drn se dávalo vejce. Aby se čarodějnice zahnalý, práskali mladíci na návsi biči, také se střílelo z pušek. - Existovala řada praktik, které měly umožnit čarodějnicí vidět, případně potrestat. Lidé věřili, že jí lze zahlédnout v noci na křižovatce nebo opuštěném místě. V Úbislavi na Šumavě se bylo možno zbavit vlivu čarodějnice na dobytek tak, že hospodyně vlila do korbele mléko od uřknuté krávy, smetanu tloukla do

zpěnění a potom hospodář vystřelil do korbele slepě nabitou pistolí. Tím se čáry zlomily a čarodějnice přišla prý sama prosit za odpuštění. - Ve Věštíně viděl hospodář souseda klečct u pole, nabírat do dlaní rosu a při tom šeptat: “Tohle беру z Podběly;” (což bylo jméno vypravěčovy krávy, z níž chtěl jeho soused magicky odčarovat část mléka pro sebe). - Na ochranu před čarodějnicemi se na vyvýšených místech pálily ohně, které jsou v některých krajích (zvláště v Německu) velmi starého původu.

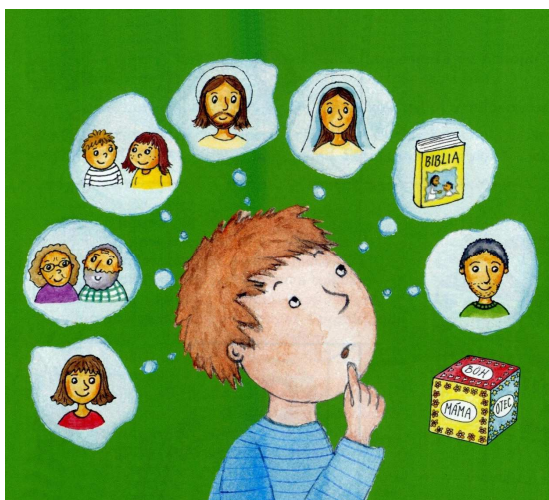
Postupem doby se z výročních ohňů stalo “pálení čarodějnic” - mladíci zapalovali košťata a vyhazovali je do výšky, prý proto, aby viděli čarodějnice létající na košťatech v povětří.

Jinde se říkalo, že je tak možno čarodějnicí srazit k zemi.

O půlnoci před sv. Filipem a Jakubem, kdy měly zlé síly moc škodit lidem, daly se nalézt četné poklady.

Aby se hledající před nimi bránil, musel mít při sobě květ z kapradí, svčcenou křídu, hosti a další předměty.

TÝDEN PLNÝ MILOSRDENSTVÍ

Bůh je náš laskavý a milosrdný Otec. Chce, abychom se od něj učili milosrdenství k sobě navzájem.

2. neděle velikonoční (letos 3. dubna) je nedělí Božího milosrdenství. Během následujícího týdne se více snaž o milosrdenství. Jak?

Ve Zpravodaji je vložen list s nakreslenou kostkou. Vystříhni plášť kostky a slep ji. Každý den v týdnu si hod kostkou a zaměř se na toho, koho ti kostka ukáže.

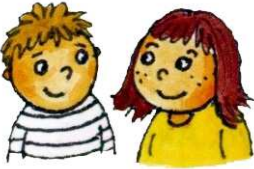
Máma

Je pro mě nejbližším obrazem milosrdenství. Když mě něco trápí, pohladí mě, pomůže mi a tolikrát mi odpustí... *Různými způsoby dávej mámě najevo svou vděčnost - pomoz jí, když je unavená, potěš ji milým slovem.*

Táta

Projevuje velkou trpělivost, když se mi v něčem nedaří. *Různými způsoby dávej tatínkovi najevo svou vděčnost - nakresli mu obrázek, obejmi ho.*

Sourozenci a kamarádi

Někdy se umíme pohádat pro hlouposti. *Vycházej jim u vstříc, najdi si čas na společné hry a rozhovory.*

Prarodiče

Jsou těmi, kdo mají pro mě čas, úsměv a pohlázení. *Věnuj se prarodičům - pokud bydlí dál, zatelefonuj jim nebo jim napiš.*

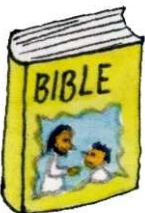
Bůh

Je můj milosrdný Otec. Má mě nekonečně rád a vždy, když lituji svých chyb, odpustí mi. *Najdi si čas na modlitbu - rozhovor s Bohem a na večerní zpytování svědomí.*

Panna Maria

Stále mě provází a učí mě laskavosti a milosrdenství. *Najdi si čas na modlitbu jednoho desátku růžence.*

Písmo svaté

Je plné Božího milosrdenství. *Přečti si úryvek z evangelia.*

PRO DĚTI

Na cestě

se čtvrtým Božím přikázáním

nám správný směr budou ukazovat příkazy Desatera.

4. Cti svého otce a svou matku.

Úplně obyčejná máma

Pro Mirku přišla do školy její máma. Byla to událost, protože pro ni obvykle chodíval starší bratr nebo sousedka. Máma bývala často na cestách. Dívky se shlukly u okna a s obdivem sledovaly moderně oblečenou mladou ženu, která byla ještě donedávna manekýnka. Podala dceři ruku a vedla ji k vyleštěnému autu. Už dávno si nedávaly polibek na uvítanou - Mirka věděla, že by mámě rozmazala make-up. Tíše nasedly do auta. To brzy zahrulo za roh, zpoza kterého se vynořila máma drobné Věrky. Obtěžkaná taškami kráčela ke škole. Rozedraný kabát, místy viditelně opravovaný odkrýval staré, nemoderní boty. Věrka ucítila rozdíl. Bylo to jako nějaký film, který se odehrál před očima všech spolužaček. Moderní manekýnka a její nemoderní, zavalitá máma, která nikoho nezaujala. Styděla se. Se sklopenýma očima si vzala tašku a šla ven. Aniž podívala na mámu, zamrmrala pozdrav. Máma zůstala stát. Nebyla zvyklá na takové tiché přivítání. Popadla dceru za ramena a pohledem plným lásky a něhy se jí zahleděla se do očí. Přivinula ji k sobě a Věrčino srdce postupně měklo v mámině náručí. Podívala se na mámu a zašeptala: "Myslela jsem, že jsi úplně obyčejná a nezajímavá."
"Vždyť i jsem," vzdychla maminka. "Ne, nejsi. Jsi moje máma. Mám tě moc ráda!" Věrka objala mámu kolem krku a vroucně ji políbila, V družném rozhovoru se pustily směrem domů. I zpoza rohu bylo slyšet jejich šťastný smích.

Úcta k rodičům spočívá ve vděčnosti vůči nim. Je za co děkovat. Dali nám život, s láskou nás přivedli na svět. Starají se o nás, o naše dobro. Tuto úctu jim projevujeme naší ochotou a poslušností.

Děti chtěly udělat radost svým rodičům. Uklidily si pokoj. Během úklidu se rozhodly, že dají pět hraček své malé sestřenci. Na prvním obrázku je pokoj před úklidem a na druhém je již uklizení. Které hračky jsou pryč?

Dokud bydlíme spolu s rodiči, máme je ve všem poslouchat. Když jednou vyrosteme, máme je ctít i nadále. Máme jim pomáhat v době stáří, nemoci, opuštěnosti a nouze.

Víš, že Kniha přísloví v 13. kapitole mluví o poslušnosti vůči rodičům? Stránka s tímto citátem se však roztrhala na drobné kousky. Pokud je správně sestavíš, dostaneš zmíněný citát.

Čtvrté Boží přikázání hovoří o lásce. Bůh chce, abychom ctili jeho a hned po něm své rodiče, kterým vděčíme za život. Važme si všech, kteří se starají o naše dobro - prarodičů, učitelů, vychovatelů i kněží!

Splním ho, pokud

- pomáhám, poslechnu na první slovo.
- se uctivě chovám.
- děkuji rodičům za vše, co pro mě dělají.
- si rodičů vážím.
- se modlím - za rodiče, ale i za sourozence, prarodiče i učitele, vychovatele a kněze.

Porušuji jej, pokud

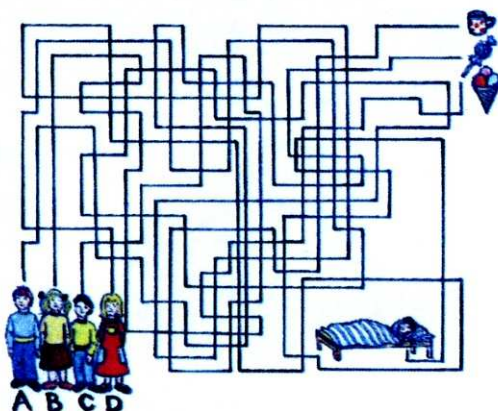
- odmlouvám.
- lžu rodičům a podvádím je.
- své rodiče pomlouvám před kamarády.

Značkový úkol:

Napiš, čeho si nejvíc vážíš na svých rodičích.

Rodina je pro každého velmi důležitá. Jak se naučíme žít ve své rodině, tak se budeme chovat i ve škole, mezi přáteli, ba i v dospělosti. Važme si proto nejen členů své rodiny, ale i jiné rodiny. Učme se starat o chudé a zdravotně postižené. Že takové neznáš? To nic! Zkus třeba zavolat nemocnému spolužákovi. Zeptej se ho, jak se mu daří a řekni mu, co je nového ve škole. Určitě ho to potěší.

Čtyři žáci se vydali k nemocnému kamarádovi. Pouze jeden však k němu přes bludiště nástrah skutečně přišel. Který?

Co nás čeká

V církevním životě

Prosby za úrodu

V Dolních Loučkách v neděli 24. dubna odpoledne v kostele a potom půjdeme průvodem ke kapliče sv. Jana pod hřbitovem, kde budeme prosit za požehnání pro letošní úrodu.

Pout' k sv. Jiří v Olší

V neděli 24. dubna 2016 v 8:00 bude ve farním kostele v Olší sloužena poutní mše svatá k patronovi kostela sv. Jiří.

Ve světském životě

Divadelní představení

V pátek 8. dubna v 19:30 v Orlovně v Dolních Loučkách představení **ZÁSKOK** v provedení prozatímní ochotnické družiny *Círyl* z Podivína.

Murphyho zákony: Problematika problematických kněží

Murphyho zákon problematických kněží:

Čím problematictější kněz, tím větší pravděpodobnost, že ve farnosti setrvá déle, než bývá v dané diecézi zvykem.

Klasické zásady postupu kurie v kauzách problematických duchovních správců:

1. Nepálit si prsty pročež
2. doutnající knoty nehasit,
3. aniž hasit co nás bezprostředně nepálí!
4. Snad nehoří...
5. Po nás potopa!

Herodův princip „vraždění neviňátek“:

Nedat dopustit na problematického pastýře znamená přivolávat „dopuštění“ na zástup nevinných oveček.

Kézbychové optimistická analýza problematiky problematických kněží:

Vyskytne-li se ve farnosti nebo v řádu problematický kněz je naděje

- a) že bude po čase přeložen jinam, kde ho ještě neznají a nebudou (hned) protestovat;
- b) že se vymyslí nová funkce, kde nedostatek sociální integrace nebude tolik vadit;
- c) že bude odstraněn povýšením;
- d) že se vlídným zacházením a modlitbami věřících časem kapánek pohne k lepšímu;
- e) nebo naopak, že jej nevrlá odezva farnosti přivede k zamyšlení nad užívanými pastoračními postupy, ne-li dokonce o potřebě nastoupit proces vlastního obrácení;
- f) že se dotyčný nijak nezmění, ale zato vyzraje farnost coby objekt jeho působení ve smyslu polárnického hesla „co tě nezabije, to tě posílí“.

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*